

Der var til denne Behandling intet Endringsforslag stillet.

Sagen i sin Helhed fattes under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, gif man strax til Afstemning, hvorved

Lovforslaget (se Tillæg C) vedtoges enstemmig med 59 Stemmer.

Lovforslaget vil nu blive tilfjældt Statsraadet.

Formanden (Krabbe): Dagsordenen er hermed udtømt.

Næste Møde vil blive afholdt førstkommende Fredag Middag Kl. 1, og Dagsordenen vil da være:

Første Behandling af:

Forslag til Lov om Ministrenes Ansvarlighed.

Mødet hævet Kl. 1,45.

Ses og tredivte Møde.

Fredagen den 14de Marts Kl. 1.

Sekretæren, S. Steffensen, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev underfæren.

Formanden (Krabbe): Fra Landstingets Formand har jeg ved Skrivelse af Gaars Dato modtaget „Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Konkurslovens § 66“ og „Forslag til Lov om Sagsførernes Udgang til Saler for Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager“ i den Form, hvori de ere vedtagne af Landstinget med Anmodning om Forelæggelse her. Forelæggelsen sker herved.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ministrenes Ansvarlighed. (Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 2199 ff.)

Forslagsstilleren (Alberti): Det foreliggende Forslag til Lov om Ministrenes Ansvarlighed er af samme Indhold som det Lovforslag, der i Februar 1876, altsaa for tre Aar siden, blev vedtaget her i Folkethinget og derefter negtet Fremme i Landstinget. I disse tre forløbne Aar er der indtraadt langt flere Begivenheder, end jeg havde ventet eller maaske Thinget i det Hele havde forudset, Begivenheder, som paany maa fremkalde Omsigt om en saadan Lov. Jeg skal i den Henseende henvise til, at der i den Tid har været to Rigsretssamtaler, at den ærede Conseilspresident den 4de April 1877 bevirkede et allerhøjeste Budskab til Rigsdagen om Rigsdagens Slutning, uden at der endelig var vedtaget nogen Finantslov, og at derefter en foreløbig Finantslov blev udgivet, efter min Mening mod Grundloven og uden nogen Nødvendighed; at derefter Conseilspresidenten — eller om det mulig er det hele Ministerium — har kjøbt den østjydske Jernbane uden Rigsdagens Bevilling, og at Ministeriet har sluttet eller opløst Folkethinget for at iværksætte en Pengeudbetaling, som Folkethinget umiddelbart før havde negtet. Vi have i de 30 Aar, der har været Rigsdag, ikke haft en saadan Slag i Slag sølgende Række af Begivenheder, som opfordrer til at spørge: hvilket Ansvar har nu Ministeriet, hvilken Straf ere de Ministre, som have iværksat eller tiltraadet saadanne Beslutninger og foranstaltet deres Udførelse, undergivne? Jeg har derfor ikke taget i Betænkning paany at indbringe denne Sag. Det er jo muligt, at den ærede Conseilspresident vil behandle Sagen paa samme Maade som sidst, men det er ikke derpaa, jeg lægger Bægt. Jeg mener, at det Betydende er, at vi her i Thinget tilbyde det Ministerium, som viser saa store Tendenser til absolutistisk Regime, en Ansvarlighedslov, under hvilken de kunne paavise os, at de henhøre eller ikke henhøre.

Jeg agter at udtale mig noget udførligere om de Hensyn, som ligge til Grund for Lovens Bestemmelser. Jeg vil gjøre det paa en anden Maade end for tre Aar siden. Da motiverede jeg Lovens Indhold overensstemmende med dens enkelte Paragrafer Punkt for Punkt. De Herrer, som ville gjøre sig bekendte dermed, ville finde Motiveringen i Folkethingstidenden for Februar 1876. Jeg vil i Dag henholde mig væsentlig til det, der er passeret i den grundlovgivende Rigsforsamling. Det var der, at det blev besluttet som et Led i Grundloven, at Ministrenes Ansvarlighed skulde ordnes ved særlig Lov. Dette stod ikke i det oprindelige Lovudkast, som Martsmini-